

løshedsdagpenge, som tvinges ud i det ene meningsløse tvangsaktiveringstilbud efter det andet, og der kunne nævnes mange andre eksempler. De er ikke på nogen måde sikret advokatbi-stand eller andet i forhold til at køre sager over for systemet.

Derfor ser vi meget positivt på regeringens plan om, at der gennemføres en sammenhængende analyse af hele området. For os at se er der ikke nogen tvivl om, at der er brug for en markant forbedring af borgernes mulighed for at kunne få fri proces og gratis retshjælp, samt- dig med at vi skal fastholde, at myndighederne har pligt til at sikre, at borgerne til hverdag får det, de har ret til, og i øvrigt får en grundig in- struktion i, hvordan og hvor de skal klage, hvis de er utilfredse med de afgørelser, som myndig- hederne kommer med.

Det kan selvfølgelig undre, at man sådan ta- ger et enkelt område ud; at det skal hives særligt frem og behandles på en særlig måde, og at det haster mere end for alle de andre områder, hvor vi ved, at borgernes retssikkerhed ikke er god nok. Det ændrer dog ikke ved, at Enhedslisten i Folketinget stemmer for enhver forbedring, og det vil vi formodentlig også gøre i denne her sammenhæng.

Der er dog nogle væsentlige hår i suppen. Jeg tror, at jeg i denne her forbindelse vil kalde det hestehår i suppen, og det er noget, vi vil gå ind og bore en lille bitte smule i under udvalgsarbej- det, før vi endelig kan tilkendegive, hvad vi men- er om det her.

Det handler om, i hvilket omfang man kan sikre, på baggrund af at vi går ind og laver de her ændringer, at skattevæsenet fortsat har for- pligtelse til at rådgive og hjælpe den enkelte borger. Og hvordan kan vi sikre, at det ikke ud- vikler sig til det tagselvbord, som både SF og So- cialdemokratiet har nævnt i forhold til advoka- ter og i revisorbranchen?

Det betyder altså, at vi blankt afviser lovfor- slagets idé om, at det skal være brancheorgani- sationernes eget klagenævn, der skal afgøre, hvad der er et rimeligt honorar. Her mener vi i stedet for, at det skal være den instans, der træf- fer afgørelsen, altså det, der lå i det oprindelige radikale forslag. Det er den, som skal afgøre, hvor stor omkostningsgodtgørelsen skal være.

Vi har også bemærket, at det i forslagets be- mærkninger anføres, at forslaget forventes at medføre ekstraudgifter i Landsskatteretten svarende til tre årsværk, og at forslaget i Told og Skat betyder et årligt merforbrug af årsværk på

ca. 15. Sammenholdt med de nedskæringer, som regeringen gennemfører på Told og Skat i fi- nansloven, har vi svært ved at se, hvordan det skal kunne hænge sammen. Vi går derfor ud fra, at det er meningen, at der i forbindelse med det her forslag skal skaffes ekstra ressourcer til Told og Skat og til Landsskatteretten, sådan at res- sourcerne ikke skal tages fra skatteligning, hvor vi jo ved, at konsekvensen er, at der kommer fle- re fejl og bedre muligheder for skattesnyd.

Jeg håber, at ministeren med det samme kan bekræfte det allerede nu her under første be- handling, ellers kan vi garantere for, at vi ikke vil stemme for det her forslag, uanset hvad der bliver svaret på de andre spørgsmål, hvor vi har betænkeligheder.

Umiddelbart er vi positive, men der bliver nok boret lidt under udvalgsarbejdet.

Kl. 19.10

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst takke for en generelt positiv til- slutning til forslaget fra et flertal i dette Ting. Jeg skal ikke på dette tidspunkt trække debatten langt ud. Der er jo stillet en række spørgsmål, som også er velegnede til at blive behandlet i udvalget.

Men jeg vil måske udtrykke en lille, stille un- dren over, at partier, som ellers normalt plejer at varetage de svagestes vilkår, er tøvende, eller nogle af dem endda modstandere af dette for- slag.

Dette forslags hele idé er jo; at man hjælper den svage. Det er jo det, der er hele ideen med det, at det er den svage, den lille mand, som sæt- ter sig op imod det store system og vinder. Hvordan er hans stilling i dag? Ja, vi har des- værre alt for mange eksempler på, at hans sags- omkostninger bliver lige så store, undertiden endda større end det, han får ud af overhovedet at føre sagen.

Det, der har været drivkraften bag dette for- slag, er den urimelighed, der her er tale om. Hvis en mand, kvinde vinder en sag mod det store system, må det også være rigtigt, at så er vi parate til at betale.

Jeg ved godt, at vi kan få evindelige diskus- sioner om honoraroppustning, og jeg skal gerne sige, at jeg følger denne sag og udviklingen i denne sag meget nøje. Vi har lavet en model, som vi tror på vil kunne begrænse, osv. Men selvfølgelig kan man da altid diskutere, om den model nu er den eneste rigtige, om den kunne gøres endnu bedre.